

ה"ת 25248/10/14 - מאהר אלפקיר נגד משטרת ישראל/תחנת מודיעין

בית משפט השלום ברמלה

ה"ת 25248-10-14 אלפקיר נ' משטרת ישראל/תחנת מודיעין

בפני מבקש נגד משיבה	כב' השופטת פרנקל (שיפמן) ליאורה מאהר אלפקיר
משטרת ישראל/תחנת מודיעין	

החלטה

לפני בקשה להחזרת תפוס.

התפוס הינו רכב מספר רישוי 8554451 ונגרר שמספרו 3848715.

רקע:

1. התפוס נתפס על ידי המשטרה ביום 11.10.14, נהוג על ידי אמיר אלפקיר. ברכב נסעו חמישה נוסעים נוספים מבני משפחת אלפקיר.
2. הרכב נתפס בנסיבות בהן התעורר חשד לגניבה חקלאית של זיתים בהיקף רב ממתע חירבת בית ענבה.

ראיות לכאורה:

3. טרם הסתיימה החקירה משכך נמנעתי מלפרט את חומר הראיות הלכאורי. בהחלטתי ציינתי בקליפת אגוז את העובדות הרלוונטיות לצורך הבקשה שלפני בלבד.
4. מתיק החקירה עולה לכאורה כי החשודים נתפסו בכף, לאחר שהזכיון של שטחי הכרמים של כרמי הזית של קרן קיימת לישראל, הבחין בגניבה, תעד את הארוע והתלונן במשטרה.
5. מדוח הפעולה שערך השוטר רוזוטי אברהם, עולה לכאורה כי בעת שהשוטרים הגיעו למקום בעקבות תלונה לפיה מספר אנשים גונבים זיתים מהשטח של קרן קיימת, הם הבחינו ברכב התפוס נשוא הבקשה

- עם הנגרר נשוא הבקשה נוסע מולם. השוטרים עצרו את הרכב והבחינו בנהג ובחמישה נוסעים ששמותיהם מצוינים בדוח הפעולה. שמו של המבקש אינו מופיע בין שמות החשודים שנתפסו בשטח. החשודים עוכבו למשטרה, נחקרו ומסרו גרסתם. ברכב נשוא הבקשה נתפסו זיתים במשקל רב.
6. מרשיון הרכב המצוי באחד מתיקי החקירה, עולה כי הרכב נמכר ביום 17.8.14, על ידי בעל הרשיון, מר צריקר אלמוג, למר מאהר אלפקיר. בתיק מצוי רשיון הרכב וכן אישור רישום שינוי בעלות.
7. מאמרת החשוד הישאם אלפקיר מיום 26.9.14 עולה לכאורה כי את הנגררת ובלשון הישאם אלפקיר "העגלה", הוא רכש כחודש ימים עובר לגביית אמרתו ורשם את הנגררת על שמו של מאהר אלפקיר בעל הרכב. בפועל, לטענתו הנגררת שייכת לו, קרי, להישאם אלפקיר, ולמאהר אלפקיר.
8. בתיק החקירה קיים מסמך שענינו סיכום חקירה, ממנו עולה לכאורה, בין השאר, כי הרכב והנגרר תפוסים. יחד עם זאת, לכאורה לא מצוי בתיקי החקירה שהובאו לעיוני דוח תפיסת הרכב ודוח תפיסת הנגררת.
9. מעיון בתיקי החקירה עולה כי עובר ליום 11.10.14, המועד בו נחשד הרכב ונחשדה הנגררת ככלי רכב שבאמצעותם לכאורה בוצעו עבירות, במועדים נוספים, ב- 18.9.14 וב- 26.9.14, נחשד הרכב ונחשדה הנגררת ככלי רכב שבאמצעותם בוצעו לכאורה עבירות, מסוג אחר, עבירות של גניבת ברזל.
10. ביום 18.9.14 נחקר הישאם אלפקיר בגין חשד לגניבת ברזל מאתר בניה. מתיק החקירה מיום 18.9.14 עולה לכאורה כי קיים חשד סביר שהחשוד הישאם אלפקיר ושניים אחרים גנבו ברזל מאתר בניה.
11. בתיק החקירה קימות אמרות אשר סומנו על ידי כ- 6/מיום 29.10.14, ואמרה נוספת שסומנה על ידי כ- 6/מיום 26.11.14, מהן עולה לכאורה כי ברכב נשוא הבקשה ובעגלה המחוברת אליו נעברה עבירה של גניבת ברזל מאתר בניה במודיעין.
12. מהחומר המצוי בתיק החקירה מיום 26.9.14 עולה לכאורה כי קיים חשד סביר שהחשוד אמיר אלפקיר, באמצעות הרכב והעגלה נשוא הבקשה, אותם קיבל לכאורה מהישאם אלפקיר, לכאורה ביצע עבירה של גניבת ברזל מאתר בניה.
13. בתיק החקירה מיום 26.09.14 קיימת אמרה של המתלונן ואמרת הישאם אלפקיר, וכן אמרה שנגבתה תחת אזהרה מאמיר אלפקיר.
14. מדוח הפעולה שסומן על ידי, שנכתב על ידי השוטר אפל אביעד ביום 26.9.11 בשעה 04:32, עולה לכאורה כי החשוד אמיר אלפקיר נתפס בכף. כמו כן עולה לכאורה ששניים אחרים ברחו מהמקום.
15. במהלך הדיון הוצג לפני חומר נוסף ממנו עולה לכאורה כי ביום 30.10.14 נחשד אמיר אלפקיר בגניבת ברזל. לכאורה העבירה בוצעה במועד הנ"ל באמצעות רכב אחר.

הבקשה שלפני:

16. הבקשה שלפני הוגשה ע"י מאהר אלפקיר שהינו הבעלים הרשום של הרכב, וכפי הנטען, מצוי במשמורת חוקית. הרכב משמש את בני המשפחה.
17. בא כח המבקש הגיש יפוי כח שכותרתו "יפוי כח ליצוג בעל הרכב הנגרר בתיק ה"ת 25248-10-14", חתום על ידי המבקש. בין השאר, במסגרת יפוי הכח, אישר המבקש את החזרת הרכב והנגררת לאחיו, הישאם או סאלח, או לכל בן משפחה אחר, וכן את השימוש ברכב ובנגררת.
18. בא כח המבקש ציין בבקשתו בין השאר כי הרכב נרכש מכספי המבקש שעבד באיסוף ברזל בטרם מעצרו.
19. ציין כי אחיו של המבקש, מר סאלח אלפקיר, עשה שימוש ברכב.
20. ציין כי ביום 8.10.14 נחקר האח סאלח בגין חשד לגניבה חקלאית ושחרר.
21. ציין כי סאלח ובן דודו מסקו זיתים בשטח שאינו מגודר או משולט, ובעל השטח הזעיק את המשטרה שעצרה את השניים.
22. ציין כי במהלך החודש בו נחקרו אחיו של המבקש והאחר, נתפסו האח והאחרים ברכב כשהם לכאורה מבצעים עבירות והרכב שוחרר.
23. ציין כי אין בידיעתו מה סוג העבירות בגינן נעצר הרכב ולא ברור כיצד רכב שלכאורה נתפס מבצע עבירה, שוחרר.
24. ציין כי המשיבה לכאורה תפסה את הרכב מבלי להזדקק לתשתית ראייתית וכאקט עונשי.
25. ציין כי טרם הוגש כתב אישום ובנסיבות אלה יש להורות על שחרור הרכב לאלתר.
26. ציין כי הרכב נחוץ לפרנסת המשפחה, כי מסיק זיתים אינו עבירה, וספק רב אם התקיימו קריטריונים לגניבה חקלאית, או הסגת גבול לשטח חקלאי.
27. בא כח המבקש הפנה להחלטת כב' בית המשפט ברע"פ 1792/99.
28. ציין כי המבקש נעדר עבר פלילי, ואחיו סאלח עושה שימוש ברכב ומפרנס את משפחתו, ונתונים אלה מטעים את הכף להורות על החזרת הרכב לחיק המשפחה.
29. המשיבה התנגדה לבקשה וציינה בתגובתה, בין השאר:
- א. ביום 18.9.14 הרכב נתפס נהוג על ידי הישאם אלפקיר כאשר הוא גונב ברזל באתר בניה. הנהג נחקר, הודה והרכב שוחרר. התיק יועבר ללשכת התביעות לצורך הכנת כתב אישום.

- ב. ביום 26.9.14 נתפס אותו רכב ואותו נגרר נהוג על ידי אמיר אלפקיר כאשר הוא גונב ברזל באתר בניה במודיעין. הנהג נחקר, הודה והרכב שוחרר. התיק יועבר בימים הקרובים ללשכת התביעה לצורך הכנת כתב אישום.
- ג. ביום 11.10.14 נתפס אותו רכב ואותו נגרר נהוג על ידי אמיר אלפקיר. יחד עמו ברכב נסעו עוד חמישה מבני משפחת אלפקיר. אותה עת הרכב שימש לגניבת זיתים, בכמות מסחרית, ממטע זיתים סמוך למודיעין. הנהג נחקר, הודה ובסיום החקירה נתפס הרכב והנגרר.
30. ציינה המשיבה כי לאור העובדה שהרכב והנגרר משמשים את בני משפחת אלפקיר ככלי לביצוע העבירה, פעם שלישית תוך פחות מחודש, בכוונת המשיבה לבקש את חילוטו אם וכאשר יוגש כתב אישום, ולאור האמור התנגדה להחזרת הרכב.

ההליכים בבית המשפט:

31. ביום 29.10.14 התקיים דיון במעמד הצדדים, במהלכו המבקש חזר על בקשתו באמצעות בא כוחו. טען כי בני משפחת המבקש לא ידעו שמדובר במטע זיתים אשר שייך למאן דהו. הם לא ידעו שעסקינן בשטח פרטי. הם ביקשו סליחה מהאדם שהגיע בהמשך והזדהה כבעל השטח. באשר לחשד בבצוע עבירת גניבת ברזל, טען כי איסוף ברזל כשלעצמו אינו עבירה ובני משפחת המבקש לא נמצאו באתר הבניה.
32. מנגד בא כח המשיבה הפנה לתיק החקירה ולגרסת מר סאלח אלפקיר באמרתו כפי שנגבתה במשטרה.
33. מר סאלח אלפקיר טען במהלך הדיון כי ניתן לו אישור למסוק זיתים אולם הוא לא רשם את פרטי האדם שנתן לו את האישור.
34. בא כח המבקש ציין כי עסקינן ברכב ששווי כ- 14,000 או 12,000 ₪ ונגררת ששוויה כ- 2,000 ₪.
35. ציין כי מהעובדות שנחשפו במהלך הדיון, מתיקי החקירה, לכאורה לא גובשה עבירה של גניבת ברזל, ולענין מסיק הזיתים, עלה לכאורה, שהוגשו תלונות נגד אחרים אשר לכאורה לא נחקרו, וטען כי עסקינן באכיפה בררנית.
36. טען כי לאור החלטת כב' בית המשפט ברע"פ 1792/99, תפיסה בפועל של הרכוש היא אמצעי דרסטי ביותר, ולפיכך עתר להורות על שחרור הרכב בתנאים כמפורט בפרוטוקול.
37. בא כח המשיבה התנגד. ציין בין השאר שבעל הרכב החוקי אינו נוכח בדיון ולא ניתן לדעת את עמדתו, הואיל והוא נתון במשמורת חוקית בהליך אחר. כמו כן לא ניתן לדעת אם הוא מסכים להחזיר את הרכב למשפחתו.
38. על מנת להציג יפוי הכח מהמבקש נדחה הדיון למועד אחר. בהמשך מטעמו של בעל הרכב הוגש יפוי

כח.

39. במהלך הדיון הנוסף הפנה בא כח המשיבה לכך שב - 30.10.14 אמיר אלפקיר נתפס פעם נוספת בחשד לגניבת ברזל תוך שימוש ברכב אחר.
40. הציג חומר ראיות נוסף המחזק את החשד לפיו בני משפחת המבקש לכאורה עברו עבירות של גניבת ברזל במועדים 18.9.14 ו - 26.9.14.
41. בא כח המשיבה טען כי לאור החשד העולה כלפי בני משפחת המבקש לביצוע תכוף של עבירות פליליות שמתמקדות בגניבת מתכות וזיתים, המשיבה סבורה שאם הרכב יוחזר למבקש יעלה בידי בני המשפחה להמשיך ולבצע עבירות בהיקף ניכר, הגורמות נזק כלכלי.
42. בא כח המבקש הציע להורות על החזרת הרכב למבקש בהתחייבות שלא לעשות דיספוזיציה ברכב ובנגרר, ובהתחייבות בני המשפחה לא להיכנס לעיר מודיעין, וכן בהתחייבות כספית.
43. בדיעבד לא הגיעו הצדדים להסכמה, בין השאר לאור מחלוקת בענין ההפקדה הכספית שתשמש כערבון לצורך שחרור הרכב.

דיון והכרעה:

1. המסגרת הנורמטיבית:

פקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) [נוסח חדש], תשכ"ט-1969 סעיפים 32, 34, 35, ו- 39 (להלן: "הפקודה") וכן חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו סעיף 3:

סעיף 32(א) לפקודה עניינסמכות לתפוס חפצים.

הסעיף מורה:

"רשאי שוטר לתפוס חפץ, אם יש לו יסוד סביר להניח כי באותו חפץ נעברה, או עומדים לעבור, עבירה, או שהוא עשוי לשמש ראיה בהליך משפטי בשל עבירה, או שניתן כשכר בעד ביצוע העבירה או כאמצעי לביצועה".

סעיף 34 לפקודה, מסדיר את הסמכות להורות מה יעשה בתפוס שנתפס.

הסעיף מורה:

"על פי בקשת שוטר שהוסמך לכך... או על פי בקשת אדם התובע זכות בחפץ, רשאי בית משפט שלום לצוות כי החפץ יימסר לתובע הזכות או לאדם פלוני, או שינהגו בו אחרת כפי שיורה בית המשפט - הכל בתנאים

שיקבעו בצו".

סעיף 35 לפקודה עניינו החזרת התפוס.

הסעיף מורה:

"אם תוך ששה חודשים מיום תפיסת החפץ על ידי המשטרה, או מיום שהגיע לידיה, לא הוגש המשפט אשר בו צריך החפץ לשמש ראיה ולא ניתן צו על אותו חפץ לפי סעיף 34, תחזיר המשטרה את החפץ לאדם אשר מידי נלקח; אך רשאי בית משפט שלום, על-פי בקשת שוטר מוסמך או אדם מעוניין, להאריך את התקופה בתנאים שיקבע".

סעיף 39 לפקודה עניינו צו חילוט.

הסעיף מורה:

"(א) על אף האמור בכל דין, רשאי בית המשפט, בנוסף על כל עונש שיטיל, לצוות על חילוט החפץ שנתפס לפי סעיף 32 או שהגיע לידי המשטרה כאמור בסעיף 33, אם האדם שהורשע במעשה העבירה שנעשה בחפץ או לגביו הוא בעל החפץ; דין צו זה כדין עונש שהוטל על הנאשם".

סעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו, עניינו שמירה על הקנין.

הסעיף מורה:

"אין פוגעים בקניינו של אדם".

2. ההלכה הפסוקה והפסיקה:

א. רע"פ 1792/99 **אלי גאלי נ' משטרת ישראל** (10.6.99), במקרה שם היה בבעלותו של המבקש טרקטור מסוג שופל. במהלך שנת 1998, בהפרש של כששה שבועות, נתפסו בשני ארועים נפרדים אנשים שהיו מעורבים לכאורה בביצוע עבירות שונות של כריית חול בלתי חוקית וגניבת החול. המשטרה תפסה טרקטורים ומשאיות שנעשה בהם שימוש לכאורה לביצוע העבירות וביניהם גם השופל של המבקש.

המבקש לא היה בין הנאשמים. המבקש הגיש בקשות לבית המשפט להורות על החזרת השופל, התפוס לחזקתו, ובשני מקרים נעתר כב' בית משפט השלום לבקשתו והשיב למבקש את השופל בתנאים. בהמשך, בשנת 1999 נתפס השופל בשלישית במהלך מרדף אחרי מעורבים בכריית חול בלתי חוקית ובגניבת חול. המבקש, בפעם השלישית, נתפס בין המעורבים בארוע. הועמד לדין. הגיש בקשה לבית משפט השלום ועתר כי השופל יוחזר לחזקתו. בקשתו נתקבלה. עררה של המדינה לבית המשפט המחוזי התקבל.

המבקש פנה לכבוד בית המשפט העליון לאור החלטת כבוד בית המשפט המחוזי.

עמוד 6

כב' בית המשפט העליון קבע בבקשתו כי הרכב נתפס בהפרשי זמן קצרים שלוש פעמים בביצוע אותה עבירה וניתן לומר על דרך ההאנשה כי השופל הוכיח את עצמו כעברין מועד.

כב' בית המשפט קבע כי יש יסוד סביר להניח שהשופל יוסיף ויעבור עוד עבירה.

כב' בית המשפט קבע כי בין השאר כי המשטרה מוסמכת לתפוס חפץ אם עומדים לעבור בו עבירה.

כב' בית המשפט קבע במקרה שם כדלקמן:

"מסתבר כי השופל עשה מנהג לעצמו לעבור מיד-אל-יד, ככל הנראה במסגרת התארגנות הפועלת היטב ובמשטר. חשש לעתיד נלמד מן העבר, ומשידענו כי השופל שופל מועד הוא - שופל נגח - שוב לא יאז זה ראוי אם נתיר לו להתהלך בחולות יבנה חופשי, לחפור חול לרצונו ולגנבו... ונכון יהיה אם נגן על הציבור מפניו ונורה על המשך מעצרו".

במקרה שם כב' בית המשפט דחה הערר, עם זאת קבע שאם משפטו של המבקש ימשך זמן רב והשופל יהיה בחזקת המשטרה, ואם יחול שינוי מהותי בנסיבות, יהיה המבקש רשאי לפנות פעם נוספת לבית המשפט.

ב. בב"ש 6686/99, **אליהו עובדיה נ' מדינת ישראל** (22.5.00), דן כב' בית המשפט בבקשת מבקש אשר ברכבו נמצאו חפצים שונים שמשמשים להימורים, והחפצים נתפסו על ידי המשטרה. במועד בו נתפסו החפצים היה יסוד סביר להניח כי עומדים לעבור בהם עבירה. המבקש טען כי התפוסים מיועדים ליצוא.

כב' בית המשפט קבע במקרה הנ"ל כי המסגרת הנורמטיבית של תפיסת החפץ והחזקתו בידי המשטרה, קבועה בפקודת סדר הדין הפלילי בסעיף 32(א).

כב' בית המשפט קבע: **"יש שבנסיבות מסוימות נועדה תפיסתו של חפץ לקדם תכליות חשובות וראויות מבחינה חברתית ומשפטית. בין השאר, מיועדת התפיסה למנוע מבעליו להשתמש בחפץ לשם ביצוע עבירה; לשלול מבעלי החפץ, זמנית או לצמיתות, חפץ שנעברה בו עבירה; להבטיח כי החפץ יוכל לשמש כראיה בהליך משפטי עתידי; לאפשר את חילוטו של החפץ על ידי בית המשפט - בין השאר - כאלמנט מניעת או עונשי במצבים המצדיקים זאת ועוד...".**

כב' בית המשפט ציין בהחלטתו שהמחוקק קבע מנגנונים שלאורם ניתן להבטיח את זכות הבעלים ולמנוע פגיעה שרירותית שלא לצורך. **"בשני דברי החקיקה הנזכרים הוראה, שלפיה מוסמך שוטר לתפוס חפץ, רק אם יש לו יסוד סביר להניח" שבחפץ נעברה עבירה או שעומדים לעבור בו עבירה".** כן נקבעה מגבלת זמן שבו מותרת שלילתו של החפץ מידי בעליו והחזקתו בידי המשטרה... במקרים מסוימים נדרשת התערבות שיפוטית על ידי צו המתיר את המשך החזקת התפוס... "

כב' בית המשפט קבע ש"תפיסת חפצים והחזקתם בידי המשטרה וכן חילוטם על ידי בית המשפט נבחנים לאור תכליתן של הוראות הדין הרלוונטי, לאור הזכויות המהותיות ולאור האינטרסים השונים המשמשים בזירה".

ג. בבש"פ 7715/97, **חג' נ' מדינת ישראל**, (8.1.98) כב' בית המשפט קבע שתפיסת רכוש היא האמצעי הדרסטי ביותר להשגת התכלית של חילוט בעתיד ושוללת מהבעלים שהועמד לדין וטרם נחרץ דינו את השימוש בכלי הרכב

לתקופה ארוכה.

ציין כב' בית המשפט בהחלטתו כי על מנת להבטיח חילוט בעתיד, יש לנקוט בדרך של תפיסה רק כאמצעי אחרון כשאין אמצעים חלופיים להבטיח את התכלית, "כך יש לעשות בהשראת חוק יסוד: כבוד האדם וחירותו וכך יש לעשות על-פי עקרון המידתיות המקובל עלינו".

ד. בבש"פ 6529/10, דודו מגידש ואח' נ' מדינת ישראל, (21.9.10) כב' בית המשפט קבע "למרות האפקטיביות הגלומה באמצעי של תפיסת רכוש בשלב הביניים, בית משפט זה הביע את עמדתו בעבר פעמים רבות כי נוכח אופיו הדרסטי, והפגיעה הקניינית הממושכת הכרוכה בו בנאשם שטרם הוכרע דינו, ניתן לבכר אמצעי זה רק באין חלופה פוגענית פחות המגשימה את תכליתו... בבוחנו את האפשרות להוציא צו זמני, שומה על בית המשפט לבחור באמצעי שלצד הגשמתו של התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו...".

ה. בבש"פ 9090/08, שלמה אלימלך ואח' נ' מדינת ישראל (4.12.08), כב' בית המשפט דן בתנאים אשר נקבעו על ידי כב' בית המשפט המחוזי לעניין החזרת רכב, תנאים ש"יש בהם כדי ליצור בטוחה משמעותית ביותר לכך שהמשיבה תוכל לחלט את הרכב במקרה הצורך... בלא לפגוע פגיעה העולה על הנדרש בנאשם ובקניינו...".

במקרה שהובא לפני כב' בית המשפט שם, היתה דרישה להפקדת סכום שהגיע כדי 40% משווי הנכס אשר המדינה עתרה לחלטו אם יורשעו העוררים כנגד השבת הרכב. כב' בית המשפט קבע כדלקמן: "הן בשים לב לקשיים הראייתיים בכל הנוגע להוכחת אשמתם של העוררים... והן בשים לב לכך שבמקרים דומים הסתפק בית משפט זה (אגב קביעת תנאים אחרים שיבטיחו את אפשרות מימוש החילוט), בהפקדת סכום שהיחס בינו לבין שווי הנכס אשר המדינה ביקשה לחלטו, היה נמוך יותר...".

לאור האמור כב' בית המשפט קיבל את הערר באופן חלקי וקבע כי כתנאי להשבת הרכב יועמד סכום של 10,000 ₪ במקום 20,000 ₪ והתנאים הנוספים יעמדו על כנם.

במקרה שהובא לפני כב' בית המשפט שם, התנאים הנוספים שנקבעו על ידי כב' בית המשפט היו עיקול על הרכב לטובת המדינה במשרד הרישוי עד תום ההליכים המשפטיים, הוצאת פוליסת ביטוח מקיף לרכב אשר תשועבד לטובת המדינה ותחודש מעת לעת עד תום ההליכים המשפטיים והסכום יהיה על מלוא ערכו של הרכב. כמו כן קבע כב' בית המשפט שתאסר כל עסקה ברכב או מסירתו לידי אחר מלבד הבעלים הרשומים בחברה ותנתן ערבות צד ג' להבטחת התחייבויות אלה בגובה של 50,000 ₪ והפקדת ערבון במזומן בגובה של 20,000 ₪ או בערבות בנקאית, סכום הערבון הופחת כאמור לעיל על ידי החלטת כב' בית המשפט העליון.

ו. בבש"פ 5951/11, גלינה ורוחובסקי נ' מדינת ישראל, (25.8.11), כב' בית המשפט קבע כדלקמן: "בית משפט זה עמד פעמים רבות על תכליות הטלת הערבויות בשחרור רכב תפוס, ועיקרן "הבטחת האפשרות לחילוט העתידי של הרכב"... מתבקש ככלל איזון בין האינטרס האמור לבין מזעור הפגיעה בזכותו החוקתית של בעל הרכב לקניין... כעולה מן ההחלטות השיפוטיות, סכום הפקדה של כ- 30% משווי הרכב הוא סביר...".

מהכלל אל הפרט:

1. במקרה שלפני הרכב והנגרר נתפסו מכח סעיף 32 לפקודה, מאחר והיה יסוד סביר להניח שבתפוסים נעברה עבירה.

2. לטענת המשיבה אין להעתר לבקשה משני טעמים, האחד, על מנת להבטיח אפשרות חילוט עתידי של הרכב, השני, על מנת למנוע אפשרות לבצע עבירות נוספות באמצעות התפוס, אשר לכאורה בוצעו באמצעותו שלוש עבירות, בתקופה של פחות מחודש ימים.

3. במקרה הנדון מהראיות הלכאוריות עולה שעסקינן ברכב שבאמצעותו מתבצעות עבירות. משכך, יש להגן על הציבור מפניו.

עם זאת מטיעוני ב"כ המשיבה עלה שאחד מהמחזיקים ברכב, עת היה הרכב נשוא הבקשה תפוס, לכאורה עבר עבירה באמצעות רכב אחר. משמע, יש להגן על הציבור לכאורה גם מפני המחזיקים.

4. במקרה הנדון לא הובאה לפני חוות דעת שמאי לענין שווי הרכב ושווי הנגרר. עם זאת, בא כח המשיבה בישיבת יום 6.11.14, ציין כי המשטרה סבורה ששווי של הרכב 15,000 ₪ ושווי של הנגרר 2,000 ₪.

בא כח המבקש ציין בישיבת יום 29.10.14 כי שווי הרכב בין 12,000 ל - 14,000 ₪, ושווי

של הנגרר 2,000 ₪.

משכך, כימתתי את שווי התפוס ב - 17,000 ₪.

5. לאחר ששקלתי את כל הנדרש, לרבות את עמדת המשיבה, לרבות את התחיבות בני משפחת המבקש כפי שעולה מהצהרתם שצורפה לבקשה מיום 10.11.14, ושענינה הצהרה בדבר אי כניסה לעיר מודיעין במסגרת הסכמה להחזרת תפוס, הסכמה עליה חתומים מר סאלח אלפקיר, מר הישאם אלפקיר ומר אמיר אלפקיר. כמו כן בשים לב להוראות סעיף 3 לחוק יסוד: כבוד האדם וחירותו. כמו כן בשים לב להלכה הפסוקה ולפסיקה, לפיהם תפיסת רכוש בשלב ביניים היא פעולה דרסטית שפוגעת בקנינו של אדם, ויש לבחור אמצעי "שלצד הגשמתו את התכלית שלשמו ננקט, פגיעתו הקניינית בבעל הרכוש מינימאלית והוא מאזן ככל שניתן בין האינטרס הציבורי שבהבטחת החילוט לאינטרס הפרט בקניינו" (ראו בש"פ 6529/10 מגדיש נ' מדינת ישראל (21.09.10)).

לאור האמור מצאתי כי ניתן לאזן מחד גיסא את זכות הקנין, ומאידך גיסא את האינטרס

הציבורי, אם הרכב והנגרר יוחזרו בתנאים כדלקמן.

לאור ההלכה הפסוקה קבעתי את סכום הערבון (ראו: בש"פ 5951/11 והאסמכתאות

המוזכרות שם, ראו בש"פ 5951/11).

א. ניתן בזה צו האוסר לבצע כל דיספוזיציה הן ברכב והן בנגרר, בין במישרין ובין בעקיפין, לרבות איסור כל עסקה ברכב ובנגרר ומכירתם לצד ג'.

- ב. המבקש יחתום על התחיבות עצמית על סך של 15,000 ₪.
- ג. תחתם ערבות צד ג' על סך 15,000 ₪.
- ד. הרכב יבוטח בביטוח מקיף במלוא ערכו והמדינה תהיה נהנית בפוליסה.
- ה. ירשם עיקול על הרכב ועל הנגרר לטובת המדינה.
- ו. המבקש יפקיד ערבון כספי בסך של 5,100 ₪.
- ז. מר סאלח אלפקיר, ת.ז. ***** , הישאם אלפקיר, ת.ז. ***** , ומר אמיר אלפקיר, ת"ז ***** , יחתמו כל אחד מהם במזכירות בית המשפט על התחיבות עצמית לפיה החל מיום חתימת ההתחיבות ולמשך 6 חודשים יאסר עליהם להיכנס לעיר מודיעין לצרכי עבודה עם רכב שמספרו ***** או עם כל רכב משא או עבודה אחר, היכול לגרור את הנגרר שמספרו ***** .
- ככל שלא ימלאו את התנאים ויכנסו לתחומי העיר מודיעין עם הרכב נשוא הבקשה או עם הנגרר נשוא הבקשה, יחולט הערבון אשר הופקד בגין הבקשה להחזרת התפוס.
- ח. חרף האמור, רשאים המצהירים להיכנס לעיר מודיעין שלא לצורך מטרות עבודה.
- ט. המבקש נתון במשמורת חוקית. לאור האמור ועל מנת לאפשר יישום ההחלטה, תתן המזכירות בידי בא כח המבקש מסמכים עליהם יחתום המבקש בפני בא כוחו, במקום בו הוא שוהה במשמורת חוקית, על מנת שיעלה בידו לפעול על פי סעיף ב' לתנאים.

המזכירות תשגר ההחלטה לבאי כח הצדדים.

ניתנה היום, ח' כסלו תשע"ה, 30 נובמבר 2014, בהעדר הצדדים.